

Deze *Kroniek van Madoc* van Hubert Lampo is het verslag van een avontuur op het gebied van de middelnederlandse literatuur. Lampo's speurtocht, een proeve van zijn wat ongewone essayistiek (*Van Dale*: 'niet te korte, voor een ruim publiek bestemde, persoonlijk gekleurde verhandeling over een wetenschappelijk of letterkundig onderwerp'), gaat naar de verloren roman *Madoc*, geschreven door de auteur van de middeleeuwse *Reinaert* (geheten 'Willem die de Madoc maakte').

Uiteraard zullen specialisten hier en daar voedsel tot ergernis vinden in dit

weliswaar serieuze, doch veelal ook vrolijke boek, dat vaak sterk aan een detectiveroman doet denken. Hubert Lampo legt een aantal literatuur-historische gemeenplaatsen naast zich neer. Hij schrijft literatuur-geschiedenis soms gezeten in een Welshe rotstuin, die in feite een oude kademuur is aan een dode rivierarm, waar eens de boot van Prins Madoc het vertrek afwachtte. Hij raadpleegt de autoriteiten en vaklieden, doch leest ook de boeken waaruit zij zelf putten en trekt er nieuwe, soms onthutsende conclusies uit. Hij duikt essentiële publikaties en manuscripten op, waaraan niemand aandacht besteedde. Zijn enorme belesenheid op archeologisch, historisch, literair, traditioneel en esoterisch gebied biedt hem de gelegenheid verbanden te leggen die niemand tot dusver ontwaarde.

Zo is er een literairhistorische thriller tot stand gekomen die niet alleen aansluit bij *De zwanen van Stonehenge*, maar helemaal behoort tot de sfeer van het nieuwe *De neus van Cleopatra* waarin de *Kroniek van Madoc* door haar alternatieve karakter voortreffelijk zou passen, ware dit onderzoek niet door de omvang tot een apart boek uitgroeide.

